

DELS 50 ESCLAUS A LA GRAN SUBSTITUCIÓ

Arnau M.V

Introducció per un tríptic de cmd 2005

Durant milers d'anys, terres i esclaus han estat la font d'energia per la que han massacrat tots els imperis. Però a partir de 1859, el petroli comença a moure el món, fins al punt que avui, al centre de l'imperi, **cadascú de nosaltres disposa de l'equivalent energètic a 50 esclaus**. Propulsant màquines o sintetitzada en químics, les energies fòssils transformen en 150 anys el món rural en una gran cadena de montatge. Una cinta transportadora que entra a la ciutat global carregada de recursos i en surt carregada de residus. Una cinta que duu més de la meitat de la població mundial a les ciutats on, amuntegats, venem la nostra ànima al capital perquè es faci càrrec de la nostra seguretat material. A canvi, el capitalisme transforma el món en un supermercat cada cop més gran, fins al punt de que, avui, ja no només depenem del Mercat per menjar o vestir-nos, sinó fins i tot per ciudar als nostres fills i avis; per divertir-nos o per veure aigua neta.

Concients d'aquesta situació, totes sabem que la fi del petroli serà la òstia. Però **la crisi comença molt abans, precisament en el moment en què s'arriba al sostre d'extracció i es desapareixen els preus. Els càlculs ubiquen aquest punt entre 2005 i 2015. Des d'aquest moment, la premisa fonamental del capitalisme, el creixement indefinit, entra en crisi terminal**, especialment perquè el sistema financer-especulatiu, que avui controla un 90% del diner en circulació, està basat en la confiança en una energia barata i abundant capaç de sostenir l'espiral del deute. Acabada aquesta confiança (i les energies renovables no poden saciar la fam energètica del nostre estil de vida) només queda lloc, o bé pel feixisme global transgènic, o bé pel decreixement democràtic ecològic. I es que aquesta bacanal de petroli tampoc ha servit per repartir la riquesa ni per preparar el futur, tot el contrari, ens ha dut a la tercera major extinció en la història del planeta i a la pèrdua del 65% de les terres que un dia van ser cultivables. **L'erosió, la desertització o l'esgotament dels aqüífers, provocats principalment per l'agricultura industrial, poden, per separat, acabar amb la nostra capacitat d'alimentar-nos. Junts, i accelerats pels efectes del canvi climàtic, constitueixen una crisi total que ja ha començat. I tot plegat, per poder seguir menjant plàstic!**

Però una llavor recorre Babilònia. Milers d'alternatives intenten parar la megamàquina relocalitzant l'economia. **A Barcelona, com a totes les ciutats, es tracta de frenar la violència immobiliària per començar la gran substitució: on hi ha embussos, bicicletes; on hi ha gespa, fruiters; on hi ha torres agbar, bioconstrucció; on hi ha pàrquings, horts comunitaris; on hi ha alta tecnologia, imaginació; on hi ha prozac, comunitat; on hi ha caixes d'estalvi, locals per a la democràcia de barri; on hi ha diner virtual, xarxes d'intercanvi; on hi ha valor de canvi, valor d'ús; on hi ha capital, ajuda mútua; on hi ha publicitat, simplicitat; on hi ha centrals nuclears, energia descentralitzada; on hi ha globalització capitalista, bioregions; on hi ha sistemes lineals, cicles.** Aquest és el debat urgent, el demés es ci(v)nisme.

Eines, necessitem eines! En aquest material recollim les que pots trobar a la Vall de Can Masdeu, una vall autogestionada i okupada des del 2001, una vall dins una xarxa per acabar amb les relacions de domini, començant per la de la ciutat sobre el camp. Per això, l'Ajuntament i la Generalitat han de retirar la demanda judicial, perquè aquest és, i ha de ser, un espai públic, comunitari, agrícola i autogestionat; un espai on la comunitat local es prepara per a la ciutat del futur.

